

คำโปรย

บลอสซัม คาเฟ่ ดอกไม้ที่กินได้ ภาคสอง

"Blossom Café: A Culinary Journey of Edible Flowers"

ตอน Blooming Dreams:

บานสะพรั่งในทุกเส้นทาง

เมื่อดอกไม้ไม่ใช่แค่ความงาม แต่คือทุกเส้นทางของชีวิต

จากร้านกาแฟเล็กๆ ในต่างจังหวัด สู่อันดับระดับโลก จาก
ความฝันที่เริ่มต้นด้วยกลีบดอกไม้ สู่การเดินทางที่ข้ามขอบฟ้า
ไปถึงยุโรป

คุณเยซอน หญิงสาวที่เลือกเดินตามเสียงหัวใจของตัวเอง ต้อง
เผชิญกับบททดสอบครั้งใหม่ เมื่อโอกาสจากต่างแดนเคาะประตู
และผู้คนมากมายเข้ามาเปลี่ยนชีวิตของเธอ

ลืออน เซฟหนุ่มชาวฝรั่งเศสที่หลงใหลในดอกไม้และในตัวเธอ
มาเรีย นักธุรกิจหญิงผู้ทรงอิทธิพลที่มองเห็นศักยภาพที่เธอเองก็
ไม่เคยคิดถึง

คุณตาโทชิโอะ ชาวสวนดอกไม้ผู้มากภูมิปัญญาจากญี่ปุ่น ที่สอน
ให้เธอรู้จักคุณค่าของดอกไม้ นอกเหนือจากรสชาติ

จุนและกฤษฎิ์ ทีมงานหัวใจเดียวกันที่ช่วยเปลี่ยนความฝันให้
เป็นจริง

ลิลลี่ คู่แข่งที่กลายเป็นเพื่อนร่วมทาง

และ คิมซองวอน แฟนเก่าที่กลับมาในฐานะเพื่อนแท้ที่พร้อม
สนับสนุนทุกก้าว

ท่ามกลางความท้าทายทางธุรกิจ การแข่งขัน ความรักที่
คลุมเครือ และการค้นหาตัวตนที่แท้จริง คุณเยซอนจะค้นพบว่า
ชีวิตที่งดงามไม่ได้อยู่ที่การไปถึงเป้าหมาย แต่อยู่ที่การกล้า
เติบโตในทุกเส้นทางที่เลือกเดิน

"บางครั้งความฝันก็ไม่ได้บานที่เดียว แต่บานได้ทุกที่... ถ้าเรา
เลือกที่จะปลุกมันด้วยหัวใจ"

Blooming Dreams: บานสะพรั่งในทุกเส้นทาง
คือเรื่องราวของความกล้า มิตรภาพ การให้อภัย และพลังของ
ดอกไม้ที่เชื่อมโยงผู้คนข้ามทุกพรมแดน

 "จากกลีบดอกไม้ สู่เส้นทางที่ไม่มีวันสิ้นสุด"

สารบัญ (Table of Contents)

ตอนที่	ชื่อตอน	หน้า (ประมาณ)
1	เสียงเรียกจากต่างแดน	06
2	รสชาติใหม่ที่กรุงปารีส	18
3	กลับมาสู่รากเหง้า	34
4	ไอเดียใหม่จากทีม	50
5	คู่แข่งที่เจียบั่น	69
6	Eat a Flower a Day	87
7	มิตรภาพที่ยังคงอยู่	104
8	การเดินทางสู่เกียวโต	121
9	ความเข้าใจจากคู่แข่ง	143
10	แขกพิเศษจากปารีส	153
11	เส้นทางสู่ยุโรป	174

ตอนที่	ชื่อตอน	หน้า (ประมาณ)
12	คู่มือดอกไม้กินได้	189
13	บทเรียนของการแข่งขันและการให้อภัย	201
14	ไฟแห่งชีวิต	212
15	บานสะพรั่งในทุกเส้นทาง	223

ตอนที่ 1

เสียงเรียกจากต่างแดน

เสียงเรียกจากต่างแดน

อากาศหนาวเย็นของกรุงปารีสในเดือนพฤศจิกายนแผ่ซ่านไปทั่วถนนที่ปูด้วยหินเก่าแก่ ละอองฝนโปรยปรายบางเบาราวกับมานบางๆ ที่ร่องแสงสีเทาของท้องฟ้ายามบ่ายแก่ๆ คุณเยซอนยืนอยู่หน้าร้านอาหารขนาดเล็กที่มีป้ายเขียนว่า "Le Jardin Secret" ด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ มือของเธอสั่นระริกเล็กน้อยแม้จะสวมถุงมือขนสัตว์สีครีมที่เธอซื้อจากร้านขายของมือสองในกรุงโซลก่อนออกเดินทาง เธอสุดหายใจลึกๆ ไอเย็นจัดเสียดทรวงอก ทำให้เธอรู้สึกถึงความจริงที่ว่าเธออยู่ห่างจากบ้านหลายพันกิโลเมตร

สองสัปดาห์ก่อนที่อีเมลฉบับนั้นจะเข้ามาในชีวิตของเธอ คุณเยซอนเป็นเพียงเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ ในย่านฮงแดที่คึกคักต่อสู้อเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดในเมืองที่เต็มไปด้วยร้านกาแฟเก๋ไก๋จนกลาดเธอใช้เวลาหกปีในการสะสมความรู้เกี่ยวกับดอกไม้กินได้ จากการทดลองผิดลองถูกนับไม่ถ้วน จนกระทั่งสามารถสร้างเมนูที่โดดเด่นด้วยกิลิปกุหลาบ ดอกคาโมมายล์ และไวโอเล็ตในขนมและเครื่องดื่มของเธอ แต่แม้กระทั่งหนังสือเล่มแรกของเธอที่ใช้

เวลาสามปีในการเขียนก็มียอดขายเพียงไม่กี่ร้อยเล่มเท่านั้น

แต่แล้วอีเมลฉบับนั้นก็เปลี่ยนทุกอย่าง:

"คุณกุสเยซอนที่รัก

ผมคือลีโอณ ดูวาล เชฟเจ้าของร้าน Le Jardin Secret ในกรุงปารีส ผมได้อ่านหนังสือของคุณเรื่อง 'The Poetry of Edible Flowers' และหลงใหลในแนวคิดการใช้ดอกไม้กินได้ของคุณอย่างที่สุด โดยเฉพาะบทที่คุณอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างสีของกลีบดอกกับรสชาติที่ซ่อนอยู่ ผมเชื่อว่าความรู้ของคุณคือสิ่งที่วงการอาหารฝรั่งเศสกำลังตามหา กรุณามาเยือนปารีสเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างเรา ผมยินดีต้อนรับคุณด้วยอาหารที่ดีที่สุดที่ผมมี

ด้วยความเคารพอย่างสูง

ลีโอณ ดูวาล"

อีเมลฉบับนั้นทำให้เธอนั่งนิ่งอยู่นานถึงชั่วโมงกว่าจะย่อยความจริงได้ เธอต้องอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้ฝันไป

เซฟชาวฝรั่งเศสชื่อดังที่เธอเคยเห็นในนิตยสารอาหารระดับโลก กำลังขึ้นชมผลงานของเธอ และเชิญเธอให้ไปพบที่ปารีส มัน เป็นโอกาสที่เธอไม่เคยกล้าฝันถึงมาก่อน

แต่การเดินทางครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ด้วยเงินเก็บเพียงน้อยนิด และการที่เธอไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อนในชีวิต คุซเยซอนต้อง กู้เงินจากเพื่อนสนิทและขายเครื่องประดับชิ้นโปรดบางชิ้นเพื่อ ค่าเครื่องบิน เธอใช้เวลาทั้งคืนในการเรียนภาษาอังกฤษและ ภาษาฝรั่งเศสพื้นฐานผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือ และ เตรียมตัวอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เที่ยวบินจากโซลถึงปารีสใช้เวลากว่าสิบสองชั่วโมงเต็มไปด้วย ความตื่นเต้นและความหวาดกลัว เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นเมฆขาวที่บอบบางเบื้องล่าง และคิดถึงร้านเล็กๆ ของเธอที่ปิด ให้บริการชั่วคราว คิดถึงต้นดอกไม้ที่เธอปลูกไว้บนขอบ หน้าต่าง และคิดถึงคุณแม่ที่ส่งเสียงซ้ำๆ ก่อนจากกันว่า "ลูกอย่า ไปไกลเกินไปนะ"

เมื่อเธอมาถึงสนามบินชาร์ลส์ เดอ โกลล์ อาการมีนั่งจากความ แตกต่างของเวลาและความเหนื่อยล้ารุมเร้าเธอจนแทบจะทรง

ตัวไม่อยู่ แต่แล้วเธอก็พบกับความอบอุ่นที่ไม่คาดคิด เมื่อมีคนส่งข้อความมาหาเธอผ่านแอปพลิเคชันว่า "คุณเคยชอบ ผมส่งคนไปรับคุณที่สนามบินแล้ว รถสีดำมีป้ายชื่อของคุณ"

และนั่นคือวิธีที่เธอได้มาอยู่ที่นี่ หน้าร้านอาหารเล็กๆ ที่ซ่อนตัวอยู่ในซอยแคบๆ ของกรุงปารีส ท่ามกลางอาคารหินเก่าแก่ที่มีอายุหลายร้อยปี บ้านประตูไม้สีเขียวเข้มทาสีที่ดูเก่าแต่ได้รับการดูแลอย่างดี มีกระถางดอกไม้เล็กๆ เรียงรายอยู่หน้าประตู เธอสังเกตเห็นว่าทุกต้นเป็นดอกไม้ที่กินได้ - กุหลาบ ลาเวนเดอร์ และแพนซีสีม่วง - ทำให้เธอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว นี่คือสัญญาณที่ดี

"คุณคือคุณเคยชอบใช่ไหม?"

เสียงทุ้มนุ่มพร้อมสำเนียงฝรั่งเศสที่ไพเราะทำให้เธอหันไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มรูปงามในชุดเชฟสีขาวยืนยิ้มอยู่ตรงหน้า ผมสีน้ำตาลเข้มของเขาถูกลมพัดปลิวเล็กน้อย ดวงตาสีเขียวขุ่นของเขา มีประกายของความอยากรู้อยากเห็นและความอบอุ่น รอยยิ้มของเขากว้างและเป็นมิตร จนทำให้ความกังวลทั้งหมดของเธอเริ่มจะละลายหายไปบ้าง

เธอสั่งเกตเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับเขา - รอยย่นเล็กๆ ที่มุมตาเมื่อเขายิ้ม ปลายจมูกที่แดงเล็กน้อยจากอากาศหนาว และมือที่ทั้งแข็งแรงและอ่อนโยนในเวลาเดียวกัน มือของเชฟที่ผ่านการทำงานหนักแต่ยังคงความประณีต

"ใช่ค่ะ" เธอตอบด้วยภาษาอังกฤษที่ยังติดขัดเล็กน้อย เสียงของเธอเบาเกินกว่าที่ตั้งใจ "คุณคือลีโอเน?"

"ใช่แล้ว" เขาโน้มตัวลงจูบแก้มเธอทั้งสองข้างอย่างเป็นธรรมชาติ จนเธอรู้สึกแก้มร้อนผ่าว "ยินดีต้อนรับสู่ปารีส ผมรอคอยที่จะได้พูดคุยกับคุณมานานแล้ว ตั้งแต่วันที่ผมเปิดหนังสือของคุณ ผมก็รู้ว่าต้องได้พบคุณให้ได้"

เธอรู้สึกเขินอายเล็กน้อยกับคำชม แต่ก็อดยิ้มไม่ได้ "ขอบคุณมากค่ะที่เชิญฉันมา ที่นี่สวยมากเลย"

"นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น" เขาเปิดประตูร้าน "เข้ามาข้างในก่อนเถอะ ข้างนอกหนาวเกินไปสำหรับแขกคนสำคัญของเรา"

ภายในร้านอาหารที่ตกแต่งด้วยดอกไม้แห้งและต้นไม้เขียวขจี

อบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของสมุนไพรและขนมอบ กำแพงอิฐสีแดงถูกประดับด้วยภาพวาดดอกไม้สีสันสดใส โคมไฟระย้าทำจากแก้วสีเหลืองอ่อนส่องแสงอบอุ่น โต๊ะไม้ทุกตัวมีแจกันดอกไม้สดเปลี่ยนทุกวัน ลีออนพาเธอไปนั่งที่โต๊ะหัวมุมที่มองเห็นสวนเล็กๆ ด้านหลังผ่านหน้าต่างบานใหญ่ แม้ในฤดูหนาวสวนก็ยังเต็มไปด้วยสีสนของดอกไม้ที่ทนความหนาว

"วันนี้ผมเตรียมเมนูพิเศษไว้สำหรับคุณโดยเฉพาะ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น "ทุกจานใช้ดอกไม้จากสวนของเราเอง"

เขาหายเข้าไปในครัวชั่วคราวแล้วกลับมาพร้อมกับจานแรก - ครีมหูปลาคาวชี่ที่โรยด้วยกลีบดอกไวโอเล็ตและน้ำมันดอกลาเวนเดอร์ กลิ่นหอมละมุนลอยเข้าจมูกเธอตั้งแต่มองยังไม่ทันได้ชิม สีม่วงอ่อนของกลีบดอกตัดกับสีส้มทองของซุปร้อยอย่างงดงามราวกับภาพวาด

"รสชาติ... มันละเอียดอ่อนมาก" เธอเยาะขมวดด้วยความประหลาดใจหลังจากชิมคำแรก ความหวานของสควอชฟานกับความหอมของลาเวนเดอร์และความสดชื่นของไวโอเล็ตอย่างลงตัว "คุณใช้ดอกไม้ได้อย่างกลมกลืนจริงๆ ไม่ใช่แค่

ตกแต่ง แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของรสชาติอย่างสมบูรณ์"

ลือณียิ้มด้วยความภูมิใจ "ผมเรียนรู้จากคุณต่างหาก หนังสือของคุณทำให้ผมเห็นว่าดอกไม้ไม่ใช่แค่เครื่องประดับ แต่คือหัวใจของอาหาร ตอนที่ผมอ่านบทที่คุณอธิบายเกี่ยวกับการจับคู่ดอกไม้กับรสชาติพื้นฐาน ผมรู้ว่าผมต้องพบคุณ"

"แต่มันเป็นแค่คนทำร้านกาแฟเล็กๆ ในโซลนะคะ" เธอพูดอย่างถ่อมตัว "คุณเป็นเชฟใหญ่ในปารีส"

"ศิลปะไม่รู้จักขอบเขต" เขายืนยัน "สิ่งที่คุณทำคือศิลปะ และผมต้องการนำศิลปะนั้นมาสู่ระดับโลก"

ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอย่างเพลิดเพลินเกี่ยวกับเทคนิคการทำน้ำมันดอกไม้และการถนอมกลีบดอกไม้ให้คงความสด ประตुर้านก็เปิดออกพร้อมกับเสียงระฆังดังขึ้น หญิงสาวในชุดสุททิสขาวราคาแพงเดินเข้ามาด้วยท่าทางมั่นใจราวกับเป็นเจ้าของสถานที่ ผมสั่นสปีลอนด์ของเธอถูกจัดแต่งอย่างเป๊ะในทรงที่ทันสมัย ใบหน้าหล่อเหลาแบบนักธุรกิจ ดวงตาสีฟ้าเข้มของเธอส่องประกายด้วยความเยียบแหลม เธอเดินเข้ามาด้วย

รองเท้าส้นสูงที่กระทบพื้นหินเบาๆ

"ลืออน!" เธอตะโกนทักด้วยรอยยิ้มกว้าง "ฉันได้ยินว่าคุณมี
แขกพิเศษจากเอเชีย ฉันต้องไม่พลาดโอกาสที่จะพบเธอ"

"มาเรีย" ลืออนลุกขึ้นต้อนรับ ใบหน้าของเธอแสดงความตื่นเต้น
ผสมกับความระมัดระวังเล็กน้อย "นี่คือคุษเยซอน เจ้าของ
Blossom Café ที่ฉันเล่าให้คุณฟัง เธอเป็นนักเขียนและ
ผู้เชี่ยวชาญด้านดอกไม้กินได้"

มาเรียจับมือคุษเยซอนด้วยการจับที่หนักแน่นและมั่นใจ มือของ
เธอเรียบเนียนและเย็นสบาย "ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันคือมาเรีย ดีแลน
CEO ของ Blooms Global เราคือบริษัทนำเข้าและจัด
จำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารพิเศษระดับพรีเมียมทั่วโลก ฉันสนใจ
ธุรกิจของคุณมาก และอยากพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นไปได้ใน
การร่วมงานกัน"

คุษเยซอนรู้สึกเหมือนถูกกระแสน้ำพัดพาไปในทันที คำพูดของ
มาเรียฟังดูยิ่งใหญ่และทรงพลังเกินกว่าที่เธอจะจินตนาการได้
Bloom Global เป็นแบรนด์ที่เธอเคยเห็นในนิตยสารอาหาร

ระดับนานาชาติ พวกเขามีเครือข่ายการจัดจำหน่ายในสิบกว่า
ราชอาณาจักรและเป็นผู้จัดหาส่วนผสมพิเศษให้กับร้านอาหารมี
ชลินสตาร์ทั่วโลก

"ฉัน... ฉันยังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ฉันทำมันใหญ่พอสำหรับคุณหรือ
เปล่า" คุณเยซอนตอบด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "ร้านของฉันเป็น
เพียงร้านเล็กๆ ในเกาหลี"

มาเรียหัวเราะเบาๆ เสียงของเธอช่างน่าฟังและมั่นใจ "ที่รัก ใน
โลกของธุรกิจอาหาร สิ่งเล็กๆ ที่มีเอกลักษณ์คือสิ่งที่ใหญ่ที่สุด
ความรู้ของคุณเกี่ยวกับดอกไม้กินได้คือขุมทรัพย์ที่ยังไม่มีใคร
แตะต้อง ฉันเห็นโอกาสมากมาย ตั้งแต่การพัฒนาผลิตภัณฑ์
ใหม่ไปจนถึงการสร้างแบรนด์ระดับโลก"

"มาเรียพูดถูก" ลีออนเสริม "ผมเองก็อยากทำงานร่วมกับคุณใน
การพัฒนาคอลเลกชันใหม่สำหรับร้านของผม และอาจจะเปิด
ร้านร่วมกันในอนาคต"

คุณเยซอนรู้สึกมีแรงกับข้อเสนอที่ठाโถมเข้ามา เธอมาเพียงเพื่อ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเชฟชาวฝรั่งเศสผู้ขึ้นชมนงานของเธอ

แต่ตอนนี้เธอกำลังเผชิญหน้ากับโอกาสที่ใหญ่กว่าความฝันใดๆ
 ที่เธอเคยมี ความฝันของเธอกำลังขยายขอบเขตออกไปไกลกว่า
 ที่เคยจินตนาการ

"ฉันขอคิดก่อนได้ไหมคะ" เธอถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้
 สงบ "ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเกินไป"

"แน่นอน" มาเรียยิ้ม พร้อมหยิบนามบัตรสีขาวหรือห่อออกจาก
 กระเป๋า "นี่คือเบอร์ของฉัน เมื่อคุณพร้อม เราคุยกันต่อได้ทุก
 เมื่อ"

ลืออนมองเธอด้วยสายตาที่อ่อนโยน "อย่าเพิ่งตัดสินใจอะไร
 ตอนนี้ คุณเพิ่งมาถึง ใช้เวลาสักสองสามวันในปารีส ผมจะพา
 คุณไปชิมอาหารดีๆ และดูสวนดอกไม้ของที่นี่ ให้ปารีสได้สร้าง
 แรงบันดาลใจให้คุณก่อน"

คูเยซอนพยักหน้า ขอบคุณทั้งสองคน ในใจของเธอเต็มไปด้วย
 ด้วยความตื่นเต้นและความหวาดกลัวผสมกัน เธอมองออกไป
 นอกหน้าต่างสู่สวนดอกไม้ที่กำลังผลิบานท่ามกลางความหนาว
 เย็นของเดือนพฤศจิกายน และคิดว่าบางทีชีวิตของเธอกำลังจะ

เปลี่ยนไปตลอดกาล

เธอไม่รู้ว่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เธอจะได้พบกับความรัก ได้
ค้นพบความลับของดอกไม้ที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน และต้องเผชิญ
กับทางเลือกที่ยากลำบากระหว่างความฝันเก่ากับโอกาสใหม่ แต่
นั่นเป็นเรื่องราวของวันพรุ่งนี้

สำหรับคืนนี้ เธอเพียงแค่อัดมด้ากับกลิ่นหอมของดอกลาเวนเดอร์
และไวน์แดงที่ลือออนเสิร์ตให้ พร้อมกับมองแสงไฟสีทองของ
ปารีสที่ส่องประกายผ่านหน้าต่าง และรู้สึกว่ครั้งแรกในรอบ
หลายปี หัวใจของเธอเต้นแรงอีกครั้งด้วยความหวัง

ตอนที่ 2

รสชาติใหม่ที่กรุงปารีส

รสชาติใหม่ที่กรุงปารีส

สามวันผ่านไปราวกับความฝัน คุณเขยชอบพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ในห้องครัวขนาดใหญ่ของ Le Jardin Secret ท่ามกลางความอบอุ่นจากเตาอบและกลิ่นหอมของสมุนไพรนานาชนิดที่ลอยอยู่ในอากาศ ห้องครัวนี้แตกต่างจากร้านกาแฟเล็กๆ ของเธออย่างสิ้นเชิง - พื้นที่กว้างขวางเต็มไปด้วยอุปกรณ์ทำอาหารสมัยใหม่ที่เราเคยเห็นในนิตยสารเท่านั้น หม้อทองแดงเรียงรายบนชั้นวางที่ทำจากเหล็กดัด เตาอบขนาดใหญ่สีเงินมันวาว และโต๊ะเตรียมอาหารหินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์ที่สะท้อนแสงไฟสีเหลืองนวล

ลิ้นของฉันอยู่หน้าตา พลองปรุงรสอย่างมีสมาธิ ผมสีน้ำตาลเข้มของเขาถูกมัดเป็นหางม้าแบบหลวมๆ และผ้ากันเปื้อนสีขาวของเขาเปื้อนแต่มสึของสมุนไพรและเครื่องเทศเล็กน้อย ทีมเชฟอีกห้าคนทำงานอย่างขะมักเขม้นอยู่รอบๆ ครัว เสียงมีดสับผัก เสียงกระทะร้อน เสียงหัวเราะและบทสนทนาภาษาฝรั่งเศสที่ไหลลื่น ทำให้ห้องครัวมีชีวิตชีวาเหมือนวงออเคสตราที่ประสานกันอย่างลงตัว

มาเรียนอยู่ด้านข้าง เอนตัวฟังแคนเตอร์หินอ่อนพร้อมกับเท้าเปล่าในมือ ดวงตาสีฟ้าเข้มของเธอจับจ้องไปที่ทุกการเคลื่อนไหวด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ชดสฐทสีขาของเธอตัดกับความอบอุ่นของห้องครัวอย่างชัดเจน แต่เธอกลับดูเป็นธรรมชาติราวกับเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่นี้

"วันนี้เราจะทำอาหารสำหรับงานแสดงสินค้า 'Paris Culinary Expo'" ลีออนอธิบาย พลางหันมาส่งยิ้มให้คูเยซอน "เป็นงานที่ใหญ่ที่สุดในยุโรปสำหรับวงการอาหาร บรรดานักวิจารณ์ เชฟชื่อดัง และแม้แต่ผู้จัดจำหน่ายจากทั่วโลกจะมาร่วมงาน ผมอยากให้เราช่วยกันสร้างเมนูที่จะทำให้คนทั้งโลกพูดถึง เป็นเมนูที่จะเปลี่ยนวิธีที่ผู้คนมองดอกไม้กินได้ตลอดกาล"

คูเยซอนรู้สึกหัวใจเต้นแรงขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดนั้น เธอไม่เคยจินตนาการถึงการนำเสนอผลงานของเธอในระดับนี้มาก่อน ในร้านเล็กๆ ของเธอที่ซังแต เธอทำอาหารเพียงเพื่อลูกค้าสิบกว่าคนต่อวัน แต่ที่นี่ ในกรุงปารีส เธอกำลังจะสร้างเมนูสำหรับผู้คนนับพันที่มาร่วมงานแสดงสินค้าระดับโลก

เธอหายใจลึกๆ แล้วเปิดกระเป๋าเดินทางใบเล็กที่เธอนำติดตัวมา

- กระเป๋าใบเก่าที่มีรอยขีดข่วนเต็มไปด้วยหมด ซึ่งคุณแม่ของเธอใช้
 ตอนไปทำงานต่างจังหวัดเมื่อยี่สิบปีก่อน ข้างในมีกล่องพลาสติก
 หลายใบที่ห่อด้วยกระดาษฟอยล์และผ้าห่มกันความร้อนอย่าง
 ระมัดระวัง เธอค่อยๆ หยิบดอกไม้ที่เธอนำมาจากประเทศไทย
 ออกมาทีละชนิดด้วยความรักและความระมัดระวังราวกับเป็น
 สมบัติล้ำค่า - ดอกอัญชันแห้งสีฟ้าเข้มที่เก็บจากสวนของ
 อาจารย์ในจังหวัดเชียงใหม่ ดอกกุหลาบไทยสีชมพูเข้มที่กลีบ
 ดอกหนาและหอมกว่ากุหลาบยุโรปหลายเท่า และกลีบดาวเรืองสี
 ส้มสดที่ส่องประกายราวกับทองคำเมื่อต้องแสง

"ดอกไม้เหล่านี้มีรสชาติเฉพาะตัว" เธอบอกกับลีโอและทิม
 เชฟที่กำลังมองเธอด้วยความสนใจ "อัญชันให้สีฟ้าเป็น
 ธรรมชาติและรสเปรี้ยวอ่อนๆ คล้ายผลไม้ตระกูลเบอร์รี่แต่บาง
 เบากว่า กุหลาบไทยหอมหวานกว่าแบบยุโรปมาก เพราะอากาศ
 ร้อนทำให้กลีบหอมเข้มข้นขึ้น ดาวเรืองให้รสชาติเผ็ดร้อน
 เล็กน้อยและกลีบคล้ายหญ้าฝรั่ง"

ลีโอหยิบดอกอัญชันแห้งขึ้นมาส่องดูแสงด้วยความสงสัยใน
 ดวงตาสีเขียวขุ่น "น่าทึ่งมาก! ผมไม่เคยเห็นดอกไม้ที่มีสีสัน
 แบบนี้มาก่อน ฟาเข้มขนาดนี้เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้อย่างไร?

ในฝรั่งเศส ดอกไม้สีฟ้าส่วนใหญ่เป็นเพียงเจดสีซีดของลาเวนเดอร์หรือฟอร์เก็ตมีนอทเท่านั้น"

"อัญชันเป็นดอกไม้ที่ทรงพลังมากค่ะ" อุษเยซอนอธิบาย "น้ำที่ได้จากการแช่ดอกอัญชันมีสีฟ้าเข้มมากจนดูเหมือนหมึก แต่ถ้าเติมกรดเช่นน้ำมะนาว สีจะเปลี่ยนเป็นม่วงอมชมพูทันที นั่นคือปฏิกิริยาทางเคมีที่ธรรมชาติสร้างขึ้น"

เซฟสาวผมแดงชื่อโซฟีที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เบิกตากว้าง "คุณหมายความว่าสีของมันเปลี่ยนได้? เหมือนนาฬิกาพิเศษ?"

"ใช่แล้ว" อุษเยซอนยิ้ม "นี่คือสิ่งที่ทำให้มันพิเศษ คุณสามารถสร้างสรรค์อาหารที่เปลี่ยนสีเมื่อรับประทาน หรือเติมความเป็นละครให้กับเมนูได้"

มาเรียเข้ามาใกล้พร้อมกับแท็บเล็ตที่เตรียมจดบันทึก "นี่คือสิ่งที่ Blooms Global ต้องการ - นวัตกรรมที่โดดเด่นแบบนี้ ผลิตภัณฑ์ที่มีสตอรี่และความมหัศจรรย์ที่เล่าขานได้"

พวกเขาใช้เวลาทั้งวันในการทดลองร่วมกัน - ห้องครัวกลายเป็น

ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ผสมกับศิลปะ ลีออนยืนอยู่หน้าเตาด้วยความมุ่งมั่น ทำซอสครีมราดปลาแซลมอนด้วยกุหลาบไทยของคุษเยซอน เขาใส่น้ำมันมะกอกลงในกระทะ ตามด้วยกระเทียมสับละเอียดและหอมแดง แล้วค่อยๆ เติมครีมสดและกลีบกุหลาบไทยบดละเอียดทีละน้อย กลิ่นหอมหวานของกุหลาบฟุ้งกระจายไปทั่วห้องครัว ทำให้ทีมเชฟทุกคนหยุดมือและหันมามอง

"พระเจ้า" โซฟีอุทาน "กลิ่นนี้ทำให้ฉันนึกถึงสวนของคุณยายตอนเป็นเด็ก แต่มันหวานกว่าและมีชีวิตชีวามากกว่า"

ขณะเดียวกัน คุษเยซอนก็กำลังทำขนมหวานพุดดิ้งอัญชันด้วยมือที่ชำนาญและมั่นคง เธอตมมนมกับใบเตยหอมจากบ้านเกิดที่เธอเก็บไว้ในกระเป๋าดูเดินทาง จากนั้นค่อยๆ ใส่แป้งข้าวโพดและน้ำตาลจนส่วนผสมข้น เธอเติมน้ำดอกอัญชันเข้มข้นสีฟ้าเข้มลงไปทีละหยด จนได้สีฟ้าที่สวยงามราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืน แล้วเทส่วนผสมลงในพิมพ์ทรงกลมเล็กๆ วางไว้ในตู้เย็นให้เซตตัว

เมื่อถึงขั้นตอนสุดท้าย เธอหันมายิ้มให้ลีออน "คุณช่วยบีบมะนาวลงบนพุดดิ้งหน่อยได้ไหมคะ?"

ลีออนทำตามอย่างสงสัย เมื่อน้ำมะนาวหยดลงบนพื้นผิวสีฟ้า

ของพุดดิ้ง ทุกคนในห้องครัวต้องอ้าปากค้าง - สีฟ้าเข้มค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีม่วงอมชมพูบริเวณที่โดนน้ำมันขาว ไล่เจดสีออกไปเป็นฟ้าอ่อนบริเวณขอบ รวากับพระอาทิตย์ตกดินที่สะท้อนบนท้องฟ้า

"มันเปลี่ยนสี!" ลีออนอุทานด้วยความตื่นเต้นจนแทบกระโดด ดวงตาของเขาเป็นประกายราวกับเด็กที่ได้เห็นของขวัญวันเกิด "นี่คือเวทมนตร์! ไม่ใช่แค่อาหารแต่มันเป็นประสบการณ์ เป็นการแสดง!"

โซฟีรีบวิ่งมาพร้อมกล้องถ่ายรูป "ฉันต้องเก็บภาพนี้ไว้! คนทั้งโลกต้องเห็น!"

มาเรียยืนมองด้วยความพอใจ "นี่แหละคือสิ่งที่เราต้องการ คุณรู้ไหมว่านี่คือกุญแจสู่ตลาดยุโรป ผู้คนไม่ได้จ่ายเงินเพื่ออาหาร พวกเขาจ่ายเงินเพื่อเรื่องราวและประสบการณ์ และคุณสร้างทั้งสองอย่างได้อย่างมหัศจรรย์"

เมื่อพระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ ลีออนก็เสิร์ฟอาหารที่พวกเขาทำร่วมกันบนโต๊ะไม้ยาวที่อยู่ตรงกลางห้องครัว - ปลาแซลมอน

ขอสกุหลาบไทย ไร่ด้วยกลีบกุหลาบสด พุดดิ้งอัญชันที่เปลี่ยนสี
ได้หลากหลาย และค็อกเทลลาเวนเดอร์ที่ทำจากน้ำผึ้งและกลีบ
ดอกไม้แห้ง พวกเขานั่งกินด้วยกันทั้งทีมเชฟ พร้อมเสียงหัวเราะ
และบทสนทนาที่ค่อยๆ เปลี่ยนจากภาษาฝรั่งเศสเป็น
ภาษาอังกฤษเพื่อให้คุษเยซอนเข้าใจ

ลืออนนั่งข้างๆ เธอ หัวไหล่ของเขาเกือบแตะกับเธอ และทุกครั้ง
ที่เขาหันมาพูดอะไรบางอย่าง สายตาสีเขียวขุ่นของเขาดูอบอุ่น
และจริงใจ "วันนี้คือวันที่ดีที่สุดในรอบหลายปีของผม" เขาบอก
"ผมไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นกับอาหารแบบนี้มาก่อนตั้งแต่เปิดร้าน"

"ฉันก็ไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อนค่ะ" คุษเยซอนตอบ
ด้วยเสียงเบา "ในร้านของฉัน ฉันทำงานคนเดียวมาตลอด ไม่
เคยมีทีมงาน หรือใครที่เข้าใจความหลงใหลของฉันแบบนี้"

"งั้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คุณจะมีทีมงานแล้ว" ลืออนยิ้ม พลาง
ยกแก้วค็อกเทลขึ้น "ขอให้เราได้สร้างสรรค์สิ่งมหัศจรรย์
ร่วมกันอีกมากมาย"

ดังนั้น หลังจากทุกคนจากไป หลังจากการทำความสะอาด

ห้องครัวและการทบทวนสูตรอาหารที่พวกเขาค้นพบในวันนั้น มาเรียเดินมาที่ห้องพักของคุชเยซอนในโรงแรมเล็กๆ ที่ลือชื่อ จัดไว้ให้ให้ติดกับร้านอาหาร ห้องพักขนาดเล็กแต่แสนอบอุ่น ตกแต่งด้วยวอลล์เปเปอร์ลายดอกไม้และมีหน้าต่างบานใหญ่ที่มองเห็นถนนปารีสยามค่ำคืน มาเรียเกาะประตูด้วยท่าทางที่ทั้งเป็นมิตรและเจ็บปวด ในมือนางถือเอกสารหนาๆ ที่เย็บเล่มอย่างเรียบร้อยพร้อมโลโก้ของ Blooms Global

"สวัสดิ์ตอนเย็น" มาเรียพูดขณะเข้ามานั่งบนเก้าอี้ตรงมุมห้อง "ฉันรู้ว่าคุณเหนื่อย แต่ฉันอยากให้คุณได้คิดเกี่ยวกับข้อเสนอนี้ ก่อนที่งานแสดงสินค้าจะเริ่มต้นในสามวัน"

คุชเยซอนนั่งลงบนขอบเตียง มือของเธอเกาะผ้าปูที่นอนสีขาว นวลแน่น หัวใจของเธอเริ่มเต้นเร็วขึ้น เธอรู้สึกถึงน้ำหนักของช่วงเวลา - มันคือทางแยกสำคัญในชีวิตของเธอ

"ฉันอยากเสนอข้อตกลง" มาเรียพูดตรงๆ โดยไม่มีการอ้อมค้อม "Blooms Global จะช่วยคุณส่งออกดอกไม้และผลิตภัณฑ์ไปทั่วยุโรป เราจะเป็นผู้สนับสนุนทางการเงินของคุณในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ สร้างแบรนด์ของคุณในตลาดยุโรป และจัดหา

ช่องทางการจัดจำหน่ายให้กับร้านอาหารและโรงแรม
ระดับพรีเมียมมากมาย แต่นั่นต้องการสิทธิในการจัดจำหน่าย
แต่เพียงผู้เดียวสำหรับผลิตภัณฑ์ดอกไม้กินได้ของคุณในทวีป
ยุโรปเป็นระยะเวลาสิบปี"

เอกสารถูกวางลงบนโต๊ะเตี้ยระหว่างพวกเขา คูเฮซอนเหลือบ
มองเห็นตัวเลขที่ทำให้ตาของเธอเบิกกว้าง - จำนวนเงินที่
มากกว่ายอดขายร้านของเธอในหนึ่งทศวรรษรวมกัน

"ฉัน..." คูเฮซอนพูดด้วยเสียงที่แห้งเห็บ "ฉันต้องคิดก่อน ฉัน
ไม่เคยทำธุรกิจใหญ่ขนาดนี้มาก่อน"

"ฉันเข้าใจ" มาเรียตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย "นี่
เป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ที่เปลี่ยนชีวิต แต่ให้ฉันบอกอะไรคุณ
- ตลาดอาหารยุโรปกำลังเปลี่ยนแปลง ผู้คนต้องการของแปลก
ใหม่ และคุณมีของที่ไม่มีใครมี ดอกไม้ของคุณมีศักยภาพที่จะ
ปฏิวัติวงการอาหาร แต่มันจะไม่เกิดขึ้นถ้าคุณรอ"

มาเรียลุกขึ้นยืน พลงยื่นมือมาให้คูเฮซอนจับ "ใช้เวลาของคุณ
คิดให้ดี แต่จำไว้ว่า โอกาสแบบนี้ไม่ได้มาบ่อยๆ และในโลก

ธุรกิจ ความล่าช้าคือการสูญเสีย"

เมื่อประตูปิดลง เสียงฝีเท้าของมาเรียค่อยๆ จางหายไปตามทางเดิน คุษเยซอนนั่งนิ่งอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน มองเอกสารหนาๆ บนโต๊ะที่ดูเหมือนเป็นทั้งฝันและฝันร้ายในเวลาเดียวกัน เธอหยิบเอกสารขึ้นมาอ่านเงื่อนไขต่างๆ ด้วยความตั้งใจ - สิทธิแต่เพียงผู้เดียว การควบคุมคุณภาพ ช่องทางการจัดจำหน่าย เปอร์เซ็นต์ส่วนแบ่ง เงื่อนไขการสิ้นสุดสัญญา ทุกอย่างเขียนไว้อย่างชัดเจนและเป็นมืออาชีพ

เธอวางเอกสารลงแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงอันนุ่มสบาย มองเพดานห้องพักสุดหรูที่เต็มไปด้วยปูนปั้นลายดอกไม้แบบฝรั่งเศสโบราณ และคิดถึงสวนดอกไม้เล็กๆ ที่บ้าน - สวนบนดาดฟ้าของตึกแถวเก่าในกรุงโซลที่เธอใช้เวลาหลายปีสร้างขึ้นทีละต้น ทีละดอก เธอนึกถึงมือที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนจากการจับกิ่งก้านดอกไม้หลังบ้านของอาจารย์ในเชียงใหม่ นึกถึงละอองเกสรที่ปลิวเข้าตาจนน้ำตาไหล นึกถึงดินนอนไม่หลับหลายคืนที่ต้องคอยตรวจสอบความชื้นและอุณหภูมิของกลีบดอกไม้แห้งเพื่อให้ได้คุณภาพดีที่สุด เธอนึกถึงคุณแม่ที่บ้าน ยืนอยู่หน้าร้านกาแฟเล็กๆ ของเธอที่

ตอนนี้ปิดประตูไปชั่วคราว โดยไม่รู้ว่าคุณสาวของเธอกำลัง
เผชิญกับโอกาสที่เปลี่ยนชีวิตอยู่อีกฟากของโลก เธอนึกถึง
เพื่อนที่ยืมเงินให้ เธอนึกถึงความกลัวที่เธอมีก่อนขึ้นเครื่องบิน
เป็นครั้งแรก

โลกกำลังเปิดกว้างให้เธอ เมืองแห่งแสงสีและอาหารกำลังโอบ
กอดเธอด้วยความอบอุ่นที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน แต่หัวใจ
ของเธอยังคงผูกพันกับรากเหง้าที่เธอจากมา - กับดินที่เธอปลูก
ดอกไม้ กับกลิ่นอายของบ้าน กับความเรียบง่ายของชีวิตที่เธอทิ้ง
ไว้ข้างหลัง

คุชเยซอนพลิกตัวบนเตียง หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เปิดอัลบั้ม
ภาพในเครื่อง - รูปเก่าๆ ของร้าน Blossom Café ที่ตกแต่ง
ด้วยดอกไม้แห้งและต้นไม้เขียวขจี รูปของโต๊ะไม้เก่าที่มีรอยขีด
ข่วนจากการใช้งานหลายปี รูปของดอกไม้ในสวนหลังบ้านที่เธอ
ปลูกด้วยมือของเธอเอง รูปของคุณแม่ยืนอยู่หน้าร้านในวันเปิด
ร้านเมื่อห้าปีที่แล้ว ตอนที่ทุกอย่างยังใหม่และเต็มไปด้วย
ความหวัง

เธอหลับตาและสวดหายใจลึกๆ ความคิดมากมายวิ่งวนอยู่ในหัว

ของเธอเหมือนรถไฟความเร็วสูงที่ไม่มีวันหยุด - จะเซ็นสัญญาหรือไม่ จะกลับบ้านหรืออยู่ต่อ จะเชื่อใจมาเรียหรือปกป้องตัวเอง จะยอมรับความเปลี่ยนแปลงหรือยึดติดกับความปลอดภัยของชีวิตเดิม

ลมหายใจของเธอค่อยๆ ซ้ำลง ความเหนื่อยล้าจากสามวันแห่งการทำงานหนักและความตื่นเต้นเริ่มแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย ในความฝัน เธอเห็นสวนดอกไม้ที่ใหญ่กว่าสวนของเธอหลายร้อยเท่า - พุ่มดอกกุหลาบหลากสีภายใต้ท้องฟ้าสีครามของฝรั่งเศส ต้นอัญชันที่แตกกิ่งก้านสาขาในเรือนกระจกของสเปน ดอกไม้จากทั่วทุกมุมโลกที่เบ่งบานพร้อมกันในส่วนแห่งเดียว

แต่กลางพุ่มดอกไม้นั้น เธอเห็นเงาของบ้านเล็กๆ บนดาดฟ้าในกรุงโซล เห็นกุญแจร้านของเธอที่แขวนอยู่กับที่ที่หน้าประตู และรู้สึกว่ามีบางอย่างดึงเธอไว้ - สายใยที่มองไม่เห็นซึ่งผูกเธอไว้กับบ้านเกิดเมืองนอนและชีวิตที่เธอสร้างขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น แสงแดดสีทองส่องผ่านม่านโปร่งเข้าห้องพัก ปลุกเธอให้ตื่นด้วยความอบอุ่นอย่างแผ่วเบา เธอลืมตาขึ้นและ

พบจานอาหารเช้าที่วางอยู่หน้าประตู - ครั้วของต์ร้อนๆ จากเตาอบของ Le Jardin Secret พร้อมแจกันดอกกุหลาบสีแดงสด และข้อความสั้นๆ ที่เขียนด้วยลายมือสวยงามว่า:

"อาหารเช้าสำหรับเชฟแห่งดอกไม้ ขอคุณสำหรับวันวานนี้ ผมหวังว่าจะได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่กับคุณอีกในวันนี้ - ลีออน"

เธอยิ้มกว้างเมื่ออ่านข้อความนั้น ความรู้สึกอบอุ่นแผ่ซ่านในอกของเธอแตกต่างจากความกังวลเมื่อคืนนี้ เธอลุกขึ้นและมองออกไปนอกหน้าต่างสู่กรุงปารีสที่กำลังตื่นขึ้น - ถนนหนทางเริ่มมีผู้คนเดินผ่าน ร้านขนมปังเปิดประตูต้อนรับลูกค้า นกกระจอกบินจับกลุ่มบนขอบหน้าต่าง เสียงชีวิตเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

อาจจะใช่ - เธอคิด - บางทีโอกาสนี้คือสิ่งที่เธอควรคว้าไว้ บางทีการจากบ้านอาจเป็นหนทางที่จะทำให้บ้านของเธอกลับมาอยู่ในใจของคนทั้งโลก แต่เพื่อให้แน่ใจ เธอจำเป็นต้องทำให้ดีที่สุดไปอีกสามวันข้างหน้า ที่งานแสดงสินค้า Paris Culinary Expo

เธอหยิบเอกสารของมาเรียงวางไว้ในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียง - ยังไม่ใช่เวลาตัดสินใจ แต่เป็นเวลาแห่งการพิสูจน์ว่าเธอคือใคร

และเธอสามารถทำอะไรได้บ้าง เธอจะไม่ปล่อยให้ความกลัว
ขโมยโอกาสนี้ไป แต่เธอก็จะไม่ปล่อยให้โอกาสนี้ขโมยตัวตน
ของเธอไปเช่นกัน

คุษเยซอนหยิบครีวของตื้นขึ้นมากัดหนึ่งคำ ความกรอบของแป้ง
นอกและความนุ่มข้างในผสมกับกลิ่นหอมของเนยสด ทำให้
เธอรู้สึกถึงความสบายๆ ที่อยู่ตรงหน้า เธอรู้ว่าไม่ว่าผลจะ
ออกมาเป็นอย่างไร ประสบการณ์ในกรุงปารีสนี้จะเปลี่ยนเธอไป
ตลอดกาล

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ข้อความจากลิออน - "วันนี้เราจะไป
ตลาดดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดในปารีสกัน ผมจะพาคุณเห็นดอกไม้ที่
คุณไม่เคยเห็นมาก่อน พร้อมหรือยัง?"

คุษเยซอนยิ้ม พิมพ์ตอบกลับอย่างรวดเร็ว - "พร้อมแล้วค่ะ"

เธอแต่งตัวอย่างรวดเร็ว หยิบกล้องถ่ายรูปของเธอและสมุด
บันทึกเล่มเก่าที่มีรอยเขียนดอกไม้ทั่วทุกหน้า แล้วรีบออกไปพบ
กับวันใหม่ที่เต็มไปด้วยความเป็นไปได้ ในหัวใจของเธอมี
ความหวังมากกว่าความกลัว สำหรับวันนี้ เพียงแค่วันนี้ เธอจะ

ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่กับทุกช่วงเวลา ทุกกลิ่น ทุกรสชาติ และทุก
เสียงหัวเราะที่ปารีสมีให้

และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เธอจะรู้ว่าคำตอบของเธอคืออะไร

ตอนที่ 3

กลับมาสู่รากเหง้า

กลับมาสู่รากเหง้า

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา คุณเยซอนกลับมาถึงประเทศไทยด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความคิดใหม่ๆ เสียงเครื่องบินที่ร่อนลงสู่สนามบินสุวรรณภูมิเมื่อเข้าตรู่ยังคงดังก้องอยู่ในโสตประสาทของเธอ ขณะที่รถตู้คันเก่าๆ พาพระนางกลับสู่บ้านเกิดในชนบทของจังหวัดเชียงราย แสงแดดยามสายส่องผ่านกิ่งไม้ใหญ่เป็นทางยาว ทอดเงากระพริบไหวบนถนนลูกรังที่คุ้นเคย กลิ่นดินและควันไฟจากการเผาไร่ลอยโขยมาตามลมปะทะใบหน้า ทำให้เธอรู้สึกถึงบางอย่างที่เธอไม่เคยรู้ว่าขาดหายไป

สิ่งที่เธอต้องการมากที่สุดในเวลานี้ไม่ใช่แสงสีแห่งปารีส ไม่ใช่ความหรูหราของโรงแรมสุดหรู และไม่ใช่คำชมจากเซฟชื่อดัง แต่คือการได้กลิ่นดินพื้นเมืองของประเทศไทย รู้สึกถึงความชื้นในอากาศที่อบอวลไปด้วยกลิ่นของต้นไม้และดอกไม้ป่า และที่สำคัญที่สุด - การได้เห็นใบหน้าของพ่อแม่ที่รอคอยเธออยู่ที่บ้าน

เธอหลับตาลงและนึกถึงวันที่เธอจากไป เธอจำได้ว่าคุณแม่ยืนอยู่ที่ประตูบ้านด้วยดวงตาที่แดงก่ำ มือที่หยาบกร้านจากการ

ทำงานในไร่จับมือเธอไว้แน่นแล้วพูดว่า "ไปแล้วกลับมาจะลูก"
เสียงของคุณแม่ยังคงติดอยู่ในหูเธอมาจนถึงทุกวันนี้ และตอนนี้
เธอกำลังจะตอบคำขอร้องนั้นแล้ว

รถตู้ค่อยๆ ชะลอความเร็วลงเมื่อเข้าใกล้ไร่ร้อนของครอบครัว -
แปลงที่ดินขนาดยี่สิบไร่ที่พ่อของเธอใช้เวลาทั้งชีวิตดูแล ไร่ร้อน
แห่งนี้ปลูกองุ่นพันธุ์พื้นเมืองที่ใช้ทำไวน์ไทยและน้ำองุ่นคั้นสด
ซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัวมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่า คุณยายชอบมอง
ออกไปนอกหน้าต่างเห็นต้นองุ่นที่เรียงรายเป็นแถวอย่างเป็น
ระเบียบ ใบเขียวขจีที่เริ่มเปลี่ยนสีเป็นเหลืองอมแดงเพราะฤดู
หนาวที่กำลังจะมาถึง หัวใจของเธอเต้นเร็วขึ้นทุกทีเมื่อรถเล่น
เข้าไปใกล้บ้านหลังใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางไร่

เธอลงจากรถด้วยขาที่สั้นเล็กน้อย กระเป๋าเดินทางใบเก่าถูกลาก
ไปตามทางเดินกรวดที่ส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด แต่แล้วเธอก็หยุดนิ่ง
เมื่อเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้าเธอได้ร่มไม้ใหญ่หน้าบ้าน

ชายชราคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ไผ่ใต้ร่มเงาของต้น
มะม่วงอายุหลายสิบปี ถัดจากพ่อของเธอที่กำลังนั่งจิบน้ำชาอยู่
เขามีผมสีขาวโพลนราวกับหิมะแรกแห่งฤดูหนาว ผิวของเขา

เต็มไปด้วยลายเส้นแห่งวัยที่บอกเล่าเรื่องราวของชีวิตที่ยืนยาว
แต่สิ่งที่ทำให้คุณเขยจนตกตะลึงคือดวงตาของเขา - ดวงตาสีดำ
เข้มที่ยังคงคมชัดและเปี่ยมด้วยปัญญาราวกับชายหนุ่ม ภายใต้
ดวงตาคู่นั้นมีรอยยิ้มบางๆ ที่อบอุ่นและลึกลับในเวลาเดียวกัน

ชายชราแต่งกายด้วยชุดทำงานญี่ปุ่นแบบดั้งเดิม - เสื้อผ้าฝ้ายสี
ครามที่ดูเก่าแต่สะอาดสะอ้าน มีผ้าขาวม้าพันรอบคอและหมวก
ฟางใบเล็กวางอยู่บนตักของเขา มือของเขาหยาบกร้านและมี
รอยแผลเป็นจากงานสวน แต่กลับดูอ่อนโยนอย่างประหลาด

"นี่คือคุณตาโทชิโอะจากญี่ปุ่น" พ่อของเธอลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้ม
กว้าง และเดินมารับกระเป๋าคู่จากมือลูกสาว "เขาเป็นเพื่อนเก่า
ของฉัน เราเจอกันเมื่อสี่สิบปีก่อนที่งานแสดงพืชสวนนานาชาติ
ที่เกียวโต เขามาอยู่กับเราสองสามเดือนเพื่อพักผ่อนและหลีกเลี่ยง
จากอากาศหนาวของญี่ปุ่น"

คุณตาโทชิโอะลุกขึ้นด้วยอาการช้าๆ และสง่างาม แม้จะอายุมาก
แล้ว แต่การเคลื่อนไหวของเขายังคงมีความนุ่มนวลและประณีต
เขายกมือขึ้นประสานกันและโค้งคำนับอย่างนอบน้อมแบบญี่ปุ่น
ด้วยความเคารพอย่างลึกซึ้ง

"ยีนดีที่ได้รู้จัก คุณเยซอน" เสียงของเขาทุ้มต่ำแต่แจ่มชัดราวกับระฆังเงิน "ฉันได้ยินเรื่องราวของคุณจากพ่อของคุณแล้ว เป็นเวลานานมากที่ฉันไม่ได้เจอใครที่มีวิญญาณแห่งดอกไม้เหมือนคุณ"

คุณเยซอนรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดนั้น มีบางอย่างในน้ำเสียงและท่าทางของคุณตาที่ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยและเข้าใจ ราวกับว่าเขาสามารถมองเห็นทะลุเข้าไปในจิตวิญญาณของเธอได้ และเห็นความหลงใหลที่เธอเก็บซ่อนไว้

"คุณตาครับ..." เธอพูดด้วยความเกรงใจ "คุณปลูกดอกไม้มาหลายสิบปีใช่ไหมคะ? เพราะมือของคุณมีรอยที่เหมือนคนทำสวนมานาน"

คุณตาโทชิโอะหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะของเขาดังกังวานเหมือนลมพัดผ่านต้นไม้ "ฉลาดมาก ห้าสิบสองปีแล้วที่ฉันปลูกดอกไม้ในเกียวโต ตั้งแต่ฉันอายุสามสิบปีจนถึงตอนนี้ ฉันมีสวนเล็กๆ ขนาดเพียงสองร้อยตารางเมตร ปลูกดอกไม้ตามฤดูกาลโดยไม่ใช้สารเคมี มีเพียงดิน น้ำ และความรัก ดอกไม้ทุกต้นที่ฉันปลูกคือลูกของฉัน"

"คุณตาเคยทำหนังสือหรือสอนหนังสือไหมคะ?" คุชเยซอนถามด้วยความสนใจ

"ฉันเคยเป็นครูสอนการจัดดอกไม้แบบอิคะบานะในมหาวิทยาลัยเกียวโตเป็นเวลาสามสิบปี" เขาตอบด้วยรอยยิ้ม "แต่สิ่งที่ฉันภาคภูมิใจที่สุดไม่ใช่ตำแหน่งหรือรางวัล แต่คือการได้เห็นนักเรียนของฉันเข้าใจว่าดอกไม้คือการสื่อสารกับธรรมชาติ ไม่ใช่แค่การจัดวางเพื่อความสวยงาม"

ระหว่างช่วงบ่าย หลังจากที่คุณเยซอนได้กินข้าวกลางวันกับครอบครัวและเล่าเรื่องราวการเดินทางในปารีสให้พ่อแม่ฟังจนพอใจ คุณตาโทชิโอะก็ชวนเธอไปเดินในสวนหลังบ้านของไร่องุ่น - ที่ที่เธอใช้เวลาส่วนใหญ่ในวัยเด็กปลูกดอกไม้และเล่นกับดิน สวนแห่งนี้มีขนาดเล็กแต่เต็มไปด้วยความทรงจำ ที่นี่เธอได้เรียนรู้ที่จะรักดอกไม้ครั้งแรกจากคุณยายของเธอที่จากไปแล้ว

คุณตาหยุดอยู่หน้าต้นกุหลาบพันธุ์เก่าที่กำลังออกดอกสีขาวนวล กลีบดอกบางเบาและขาวบริสุทธิ์ราวกับหิมะ ต้นนี้เป็นต้นที่คุณยายปลูกไว้ตั้งแต่คุณเยซอนยังเล็ก และตอนนี้มันก็ยังคงออกดอกทุกปีอย่างไม่ขาดสาย กลิ่นหอมอ่อนๆ ของกุหลาบขาวนี้แตกต่าง

จากกุหลาบพันธุ์อื่น - มันมีกลิ่นที่ละมุนและติดทนราวกับความ
ทรงจำที่ดี

"ดอกไม้นี้ชื่อว่าอะไร?" คุณตาถามด้วยความสนใจ

"กุหลาบขาวพันธุ์โบราณค่ะ คุณยายเรียกมันว่า 'ดอกไม้แห่ง
ความทรงจำ'" คุณยายตอบ "มันออกดอกปีละครั้งเท่านั้น ใน
เดือนพฤศจิกายน ซึ่งเป็นเดือนที่คุณยายเสียชีวิตพอดี คุณยาย
บอกว่าดอกไม้นี้คือวิญญาณของเธอที่กลับมาเยี่ยมเรา"

คุณตาโทชิโอะยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ปลายนิ้วของเขาค่อยๆ สัมผัส
กลีบดอกเบาๆ อย่างระมัดระวังราวกับกลัวจะทำให้ดอกไม้บอบ
ช้ำ "ดอกไม้ไม่ใช่แค่ความงาม" เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาแต่
หนักแน่น "มันคือบทสนทนาระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ มันคือ
ความทรงจำที่กลายเป็นกลิ่น เวลาเราสูดดมกลิ่นดอกไม้ที่คุ้นเคย
จู่ๆ เราก็นึกถึงวันเก่าๆ และคนที่เรารัก นั่นคือเพราะดอกไม้
เก็บความทรงจำไว้ในน้ำหอมของมัน"

เขาหยิบกลีบกุหลาบขาวหนึ่งกลีบมาวางบนฝ่ามือของคุณยาย
อย่างนุ่มนวล กลีบดอกสัมผัสผิวของเธอเย็นและนุ่มราวกับผ้า

ไทม์ซันดี "เด็กๆ ในญี่ปุ่นสมัยนี้ไม่เข้าใจคุณค่าของดอกไม้แล้ว พวกเขาเห็นดอกไม้เป็นเพียงของตกแต่ง หรือเป็นของขวัญที่ซื้อตามร้านสะดวกซื้อ พวกเขาลืมไปว่าดอกไม้คือชีวิตที่กำลังหายใจ ที่เติบโตจากดินและแสงแดด แต่คุณ... คุณกำลังเปลี่ยนโลกด้วยความเข้าใจนี้ คุณกำลังทำให้คนทั้งโลกรู้ว่าดอกไม้คือมากกว่าความสวยงาม"

คุซเยซอนรู้สึกน้ำตาเอ่อล้นในดวงตาของเธอเมื่อได้ยินคำพูดนั้น เธอไม่เคยมีคุณปู่ เพราะคุณปู่ของเธอเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังเล็ก แต่ในเวลานี้ เธอรู้สึกเหมือนได้เจอคุณปู่ที่เธอไม่เคยมี ชายชราผู้เข้าใจจิตวิญญาณของเธอโดยไม่ต้องให้เธออธิบาย เขามองเห็นความหลงใหลที่เธอมีต่อดอกไม้ในแบบที่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน

"คุณตาครับ..." เธอพูดด้วยเสียงที่สั่นเครือ "ช่วยสอนฉันหน่อยได้ไหมคะ ฉันอยากทำชาดอกไม้แบบญี่ปุ่น ฉันอยากรู้วิธีการถนอมกลีบดอกไม้ให้คงรสชาติและกลิ่นได้นานที่สุด ฉันอยากเรียนรู้ปรัชญาดอกไม้ที่คุณพูดถึง"

คุงตาโทชิโอะยิ้มอย่างมีความสุข ดวงตาของเขาเป็นประกาย

และรอย่นรอบดวงตาขยายกว้างขึ้น "นี่คือเหตุผลที่ฉันมา" เขาพูดอย่างเรียบง่าย "เมื่อพ่อของคุณบอกฉันเกี่ยวกับคุณและสิ่งที่คุณทำ ฉันรู้ว่าฉันต้องมาพบคุณ ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อพักผ่อนจากอากาศหนาว ฉันมาที่นี่เพื่อพบหญิงสาวที่กำลังสานต่อสิ่งที่ฉันเริ่มต้นไว้"

เขาเดินไปที่ต้นไม้ใหญ่ข้างสวนและหยิบกลองไม้เก่าๆ ที่ซ่อนอยู่ใต้รากไม้ขึ้นมา กลองนั้นดูโบราณและมีรอยขีดข่วนทั่วทุกด้าน แต่บนฝากลองแกะสลักเป็นลายดอกซากุระอย่างประณีต "นี่คือของขวัญสำหรับคุณ" เขาวางกลองลงในมือของเธอ "มันคือสมุดบันทึกของฉัน ตลอดห้าสิบสองปีที่ฉันปลูกดอกไม้ ฉันบันทึกทุกอย่างไว้ในนี้ - วิธีการปลูก วิธีการดูแล การเก็บเกี่ยว การถนอม และสูตรชาดอกไม้กว่าสองร้อยสูตร"

คุซเยซอนเปิดกลองด้วยความเคารพ ข้างในมีสมุดเล่มหนาหลายเล่มที่เขียนด้วยลายมือญี่ปุ่นที่สวยงาม หน้าปกของสมุดบางเล่มมีอายุมากจนกระดาษเริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีเหลืองน้ำตาล แต่ทุกเล่มถูกเก็บรักษาอย่างดี เธอเปิดเล่มแรกและเห็นภาพวาดดอกไม้ที่ละเอียดอ่อน พร้อมด้วยตัวอักษรที่บรรยายขั้นตอนการปลูกอย่างพิถีพิถัน

"นี่คือสมบัติล้ำค่าที่สุดในโลก" คุณเยซอนกระซิบ น้ำตาไหลอาบแก้มของเธอ "คุณตาครับ... ฉันจะทำอะไรถึงจะตอบแทนคุณได้"

"คุณไม่ต้องตอบแทนฉัน" คุณตาตอบด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน "เพียงแค่สานต่อสิ่งที่ฉันเริ่มต้น และส่งต่อให้คนรุ่นต่อไป มันคือบทสนทนาที่ไม่มีที่สิ้นสุดระหว่างมนุษย์กับดอกไม้ และคุณคือตัวดำเนินบทสนทนานี้"

ในอีกห้าวันถัดมา คุณเยซอนใช้ทุกช่วงเวลาพร้อมกับคุณตาโทชิโอะ ทุกเช้าเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น พวกเขาจะเดินในสวนหลังบ้านด้วยกัน คุณตาจะสอนเธอถึงวิธีการสังเกตดอกไม้ - ไม่ใช่แค่ด้วยตา แต่ด้วยทุกประสาทสัมผัส

"ดอกไม้ทุกชนิดสื่อสารกับเรา" คุณตาบอกในวันที่สอง "คุณเห็นไหมว่ากลีบของดอกคาโมมายล์บานในช่วงเช้าและหุบในช่วงเย็น? มันกำลังบอกเราถึงเวลาของวัน คุณได้กลิ่นความหอมของดอกมะลิที่เข้มข้นขึ้นในเวลากลางวัน? มันกำลังบอกเราว่ากลางวันคือเวลาของมัน"

เขาสอนเธอถึงวิธีการเก็บเกี่ยวดอกไม้ในช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด - ดอกไม้สำหรับชาต้องเก็บในช่วงเช้าตรู่ที่น้ำค้างยังไม่แห้ง แต่ดอกไม้สำหรับน้ำมันหอมต้องเก็บในช่วงบ่ายแก่ๆ ที่กลิ่นหอมเข้มข้นที่สุด เขาสอนเธอถึงการอบแห้งดอกไม้ด้วยวิธีต่างๆ - การอบด้วยแสงแดด การอบด้วยความร้อนต่ำ และการอบด้วยเกลือ ซึ่งแต่ละวิธีให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน

ในวันที่สาม พวกเขาเริ่มทำชาดอกไม้ด้วยกัน คุณตาโทชิโอะนำใบชาเขียวคุณภาพดีที่เขานำมาจากญี่ปุ่นมาผสมกับดอกไม้แห้งที่เก็บจากสวนหลังบ้านของคุสเยซอน - กุหลาบขาว ดอกคาโมมายล์ และดอกมะลิ

"การทำชาดอกไม้คือศิลปะแห่งความสมดุล" คุณตาอธิบายขณะที่เขาค่อยๆ ผสมส่วนผสม "คุณต้องรู้ว่าดอกไม้แต่ละชนิดมีรสชาติและกลิ่นที่แตกต่างกัน บางชนิดแรงเกินไป บางชนิดอ่อนเกินไป การผสมที่ลงตัวคือการที่กลิ่นและรสชาติของดอกไม้แต่ละชนิดช่วยเสริมซึ่งกันและกัน ไม่ใช่กลบกัน"

คุสเยซอนจดบันทึกทุกขั้นตอนในสมุดเล่มใหม่ที่เธอซื้อมาเพื่อการนี้ เธอรู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนแห่ง

ความมหัศจรรย์ และอาจารย์ของเธอคือชายชราผู้มีดวงตาที่
เปี่ยมด้วยปัญญา

ในวันที่ห้า คืบสุดท้ายก่อนที่คุณตาโทชิโอะจะกลับญี่ปุ่น พวกเขา
นั่งอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ที่พวกเขาพบกันครั้งแรก จิบชาดอกไม้ที่
พวกเขาทำร่วมกัน เสียงจิ้งหรีดร้องประสานกับสายลมยามค่ำ
คืน ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาวที่ส่องประกายเหนือท้องนาและ
ไร่อัน

"ฉันมีบางอย่างจะบอกคุณก่อนจากกัน" คุณตาโทชิโอะเริ่มพูด
ด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น "ฉันรู้ว่าคุณมีโอกาสมากมายที่รอคุณอยู่
ในยุโรป แต่ฉันขอให้คุณอย่าลืมสิ่งหนึ่ง - ดอกไม้ต้องการ
รากเหง้าในการเติบโต เช่นเดียวกับที่มนุษย์ต้องการบ้านและ
ครอบครัว คุณสามารถไปได้ทุกที่ในโลก แต่จงจำไว้ว่าต้น
กำเนิดของคุณคือดินแดนนี้ มันคือที่ที่คุณเรียนรู้ที่จะรักดอกไม้
ครั้งแรก และมันคือที่ที่คุณจะกลับมาเมื่อคุณต้องการความสงบ"

คุซเยซอนพยักหน้า น้ำตาเอ่ออีกครั้งในดวงตาของเธอ "ฉันจะ
จำค่ะ คุณตา ฉันจะไม่วันลืมสิ่งที่คุณสอนฉัน"

"และอีกอย่างหนึ่ง" คุณตาหยิบซองจดหมายสีขาวออกมาจาก กระเป๋าสีเสื้อ "นี่คือที่อยู่ของฉันในเกียวโต ถ้าวันไหนคุณต้องการ ความสงบ หรือต้องการที่หลบภัยจากการเดินทางที่เหน็ดเหนื่อย บ้านของฉันยินดีต้อนรับคุณเสมอ"

คุซึเอซอนรับซองจดหมายมาและกุมไว้แน่นกับอกของเธอ
"ขอบคุณมากค่ะ คุณตา ฉันจะไปเยี่ยมคุณที่เกียวโตแน่นอน"

"ฉันจะรอ" คุณตายิ้ม "และคุซึเอซอน... จำไว้ว่า ในทุกดอกไม้มี บทกวีที่ยังไม่ได้เขียน และคุณคือกวีที่สามารถทำให้มันเป็นจริง ได้"

เช้าวันรุ่งขึ้น คุซึเอซอนยืนอยู่ที่หน้าบ้านของเธอ มองรถของคุณ ตาโทชิโอะเล่นออกไปทางถนนลูกรังจนลับตาไปกับหมอกยาม เช้า เธอหันกลับมาองสวนหลังบ้านที่ตอนนี้เต็มไปด้วยดอกไม้ ที่เธอปลูกไว้และความทรงจำใหม่ๆ ที่เธอจะเก็บไว้ตลอดไป

ในมือของเธอคือสมุดบันทึกของคุณตาโทชิโอะ - สมบัติล้ำค่าที่ ยังคงอบอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้แห้งและกระดาดษาเก่า เธอเปิด อ่านอีกครั้งและพบว่ามันไม่ใช่แค่คู่มือการปลูกดอกไม้ แต่คือ

บันทึกความคิด ปรัชญา และความรักที่ชายชราผู้นี้มีต่อ
ธรรมชาติและชีวิต

เธอนั่งลงใต้ต้นมะม่วงที่เคยเป็นที่พบบันครั้งแรกของเธอกับคุณ
ตา แล้วเขียนในสมุดเล่มใหม่ของเธอ:

"ฉันกลับมาที่รากเหง้าของฉันและพบว่าคำตอบที่ฉันตามหามา
ตลอดอยู่ที่นี้แล้ว ไม่ใช่ในตำรา ไม่ใช่ในห้องครัวหรือหอรของ
ปารีส แต่อยู่ในดิน อยู่ในกลิ่นหอมของดอกไม้ และอยู่ในเสียง
หัวเราะของคุณตาโทชิโอะ ดอกไม้คือภาษาที่ทุกคนเข้าใจโดย
ไม่ต้องเรียน มันคือความรักที่ธรรมชาติมอบให้เรา และตอนนี้
ฉันรู้แล้วว่าหน้าที่ของฉันคือการแปลภาษานี้ให้กับคนทั้งโลก"

เธอหยุดเขียนและเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีครามของประเทศ
ไทยที่สดใสและกว้างใหญ่ นกเหยี่ยวตัวหนึ่งบินเวียนเป็นวงกลม
เหนือไร่อุ่น ราวกับกำลังบอกเธอว่าเส้นทางข้างหน้ายังอีกยาว
ไกล แต่เธอไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นในกระเป๋าของเธอ - ข้อความจากลิ
ออนในปารีส:

"คุณเคยเชยซอน ผมคิดถึงคุณมาก งาน Paris Culinary Expo ได้รับความสนใจอย่างล้นหลามจากสื่อและเชฟทั่วโลก พวกเขาอยากรู้จักคุณและดอกไม้ของคุณมากขึ้น มีการเสนอให้คุณไปแสดงผลงานที่งาน International Gastronomy Forum ในลอนดอนเดือนหน้า คุณสนใจไหม? และที่สำคัญ... ผมอยากเห็นคุณอีกครั้ง"

เธออ่านข้อความนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า หัวใจของเธอเต้นเร็วขึ้นทุกที เธอมองไปที่ไร่องุ่น สวนดอกไม้ และบ้านของเธอ แล้วมองกลับมาที่โทรศัพท์มือถือและข้อความของลีโอในใจของเธอมีความลังเล แต่ก็มีความตื่นเต้นเช่นกัน

เธอหยิบปากกาขึ้นมาเขียนในสมุดอีกครั้ง: "บางทีการจากไปคือการกลับมา และการกลับมาคือการจากไปอีกครั้ง ชีวิตคือวงจรที่ไม่มีวันสิ้นสุด เหมือนดอกไม้ที่ผลิบานและโรยราเพื่อเบ่งบานอีกครั้งในฤดูกาลหน้า"

เธอวางปากกาและหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา พิมพ์ตอบกลับลีโอ:

"ขอบคุณสำหรับข้อความของคุณค่ะ ฉันกำลังคิดถึงเกี่ยวกับข้อเสนอของมาเรียและโอกาสที่จะไปลอนดอน ให้นฉันได้ใช้เวลา

อีกสักพักกับครอบครัวและความคิดของนั้้นก่อน แล้วฉันจะตอบ
คุณให้แน่นอน"

เธอกดส่งข้อความและวางโทรศัพท์ลง พ่อของเธอเดินออกมา
จากบ้านพร้อมถ้วยชาและยี่มให้เธออย่างอบอุ่น "ลูกกลับมาแล้ว
ไม่ต้องรีบร้อนไปไหนตอนนี้ ที่นี่คือบ้านของลูก"

คุชเยซอนยี่มตอบและรับถ้วยชาจากมือพ่อ กลิ่นหอมของชา
ดอกไม้ที่เธอทำร่วมกับคุณตาโทชิโอะลอยขึ้นมา ทำให้เธอรู้สึก
ถึงความสงบและความสุขที่แท้จริง ไม่ว่าอนาคตจะพาเธอไปที่
ไหน เธอรู้ว่าที่นี่คือที่ที่เธอจะเป็นเสมอ - รากเหง้าที่คอยหล่อ
เลี้ยงจิตวิญญาณของเธอ และดอกไม้ที่คอยบอกเธอถึงเส้นทาง
ข้างหน้า

ตอนที่ 4

ไอเดียใหม่จากทีม

ไอเดียใหม่จากทีม

เช้าวันต่อมาที่ Blossom Café คุณเยซอนตื่นขึ้นตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้นฟ้า เธอนั่งอยู่บนเตียงเก่าๆ ของเธอในห้องเล็กๆ เหนือร้านกาแฟ มองแสงแรกแห่งรุ่งอรุณที่ค่อยๆ สาดส่องผ่านม่านไปรังสีครีมเข้ามาภายในห้อง เสียงนกกระจอกส่งเสียงเจื้อยแจ้วอยู่บนต้นไม้หน้าบ้าน กลิ่นหอมของกาแฟที่เพิ่งชงลอยโชยขึ้นมาจากชั้นล่าง ซึ่งพ่อของเธอมาช่วยเปิดร้านตั้งแต่เช้าตรู่ เธอหลับตาและสูดหายใจเข้าลึกๆ ซึมซับความคุ้นเคยของสถานที่แห่งนี้ - ที่ที่เธอเติบโต ที่ที่เธอเรียนรู้ที่จะรักดอกไม้ และตอนนี้ที่เธอกำลังจะเริ่มการเดินทางครั้งใหม่

สามวันผ่านไปนับตั้งแต่คุณตาโทชิโอะจากไป และคุณเยซอนก็ใช้เวลาทุกนาทีในการอ่านสมุดบันทึกของเขาย่างละเอียด เธอค้นพบสูตรชาดอกไม้มากมายที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน - ชากุหลาบขาวผสมมันต์ญี่ปุ่น ชาดอกเบญจมาศกับเกสรชากระชาคาโมมายล์กับกลีบดอกบัว และอีกนับไม่ถ้วน แต่ละสูตรมาพร้อมกับเรื่องราว - ที่มาของดอกไม้ ฤดูกาลที่เหมาะสมในการ

เก็บเกี่ยว และวิธีการดื่มที่ทำให้ได้รสชาติที่ดีที่สุด เธอรู้สึกเหมือนได้เปิดประตูสู่โลกใหม่ที่เต็มไปด้วยความเป็นไปได้

แต่สิ่งที่เธอได้เรียนรู้จากคุณตาโทชิโอะไม่ใช่แค่สูตรอาหารเท่านั้น เขาสอนเธอถึงปรัชญาของดอกไม้ - การเชื่อมโยงระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ การเคารพในวัฏจักรของชีวิต และความสำคัญของการแบ่งปันความรู้ให้กับผู้อื่น

"ความรู้ที่ไม่ถูกแบ่งปันคือเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เคยงอก" คุณตากล่าวไว้ในสมุดบันทึกของเขา "ต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในป่าไม่ได้เติบโตเพียงลำพัง มันเติบโตท่ามกลางต้นไม้อื่นๆ ที่ช่วยกันสร้างระบบรากที่แข็งแรง"

ด้วยความคิดนี้ คุซเยซอนจึงตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่เธอจะไม่ทำงานเพียงลำพังอีกต่อไป เธอต้องการทีม - คนที่เชื่อในวิสัยทัศน์ของเธอและพร้อมที่จะเติบโตไปด้วยกัน

เธอแต่งตัวอย่างรวดเร็ว - กางเกงผ้าลินินสีครีม เสื้อเชิ้ตสีขาวเรียบง่าย และผ้ากันเปื้อนลายดอกไม้ที่เธอทำเอง ลงไปชั้นล่างเพื่อเตรียมร้านก่อนที่ทีมงานจะมาถึง เธอเปิดประตูร้านให้

แสงแดดยามเช้าสาดเข้ามา ส่องให้เห็นฝุ่นละอองปลิวว่อนในอากาศ กลิ่นของกาแฟสดที่พ่อของเธอซอมนุ่มฟุ้งไปทั่วทั้งร้าน

"พ่อช่วยตั้งโต๊ะให้หน่อยได้ไหมคะ" เธอหันไปถามพ่อที่กำลังยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ "วันนี้ฉันจะประชุมทีมงานครั้งสำคัญ"

พ่อของเธอมองด้วยสายตาที่เอ็นดูและภูมิใจ "ได้เลยลูก พ่อก็อยากเห็นว่าลูกจะทำอะไรต่อไปหลังจากปารีส พ่อว่ามันต้องยิ่งใหญ่แน่ๆ"

เวลาเก้าโมงเช้า ทีมงานของคุษเยซอนก็เริ่มทยอยกันมาถึง Blossom Café อีธานเป็นคนแรกที่มาถึง ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูอบอุ่นและเป็นมิตร เขาสวมเสื้อเชิ้ตลายตารางและกางเกงยีนส์สีเข้ม มีกล่องเครื่องดนตรีชิ้นเล็กๆ ติดมาด้วย - กีตาร์โปร่งของเขาที่เขาใช้เล่นในร้านกาแฟในวันหยุดสุดสัปดาห์

"สวัสดีตอนเช้าครับพี่คุษ" อีธานทักด้วยรอยยิ้มกว้าง "ได้กลิ่นกาแฟแต่ไกลเลย ผมว่าวันนี้ต้องเป็นวันที่ดีแน่ๆ"

"ขอบคุณที่มาวันนี้อีธาน" กุชเยซอนตอบ "เรามีเรื่องสำคัญจะคุยกัน รอจนและกฤษณ์อีกหน่อยนะ"

จนเดินทางมาถึงไม่นานหลังจากนั้น หญิงสาวร่างเล็กกับแว่นตา กรอบหนาและรอยยิ้มที่สดใส เธอแต่งตัวด้วยชุดเดรสลายดอกไม้สีพาสเทลที่ตัดกับผมสีดำขลับของเธอได้อย่างน่ารัก ในมือของเธอมีกะเป๋ผ้าใบที่เต็มไปด้วยสมุดสเก็ตช์และดินสอสี

"หนูตื่นเต้นมากค่ะพี่กุช" จนพูดด้วยเสียงสูงแหลม "พี่บอกว่ามีโปรเจกต์ใหม่ หนูแทบรอไม่ไหวแล้ว!"

สุดท้าย กฤษณ์ก็มาถึงด้วยท่าทางเร่งรีบและผมที่ยุ่งเหยิง ชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีกับเครื่องแต่งกายสไตล์สตรีทแวร์ กางเกงขากว้าง เสื้อยืดหลวมๆ และหมวกเบสบอลสีดำว่าอยู่บนหัว เขาก็อกกล้องถ่ายรูปขนาดใหญ่ที่ดูแพงและแล็ปท็อปอีกหนึ่งเครื่อง

"ขอโทษครับ! ดิตรถติดนิดหน่อย" กฤษณ์หายใจหอบ "แต่ผมเตรียมมาพร้อมแล้วครับ! พร้อมทั้งจะเปลี่ยนโลก!"

ทุกคนหัวเราะเมื่อได้ยินคำพูดติดตลกของกฤษณ์ ซึ่งเป็นเด็ก

ฝึกงานด้านการตลาดดิจิทัลที่เพิ่งเข้ามาทำงานกับ Blossom Café ได้เพียงสองเดือน แต่ด้วยพลังและความกระตือรือร้นของเขา เขากลายเป็นที่รักของทุกคนอย่างรวดเร็ว

คุษเยซอนเชิญทุกคนนั่งรอบโต๊ะไม้ขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงกลางร้าน โต๊ะนี้ทำจากไม้สักเก่าที่เธอพบในตลาดนัดและขัดจนเงางาม มันเป็นหัวใจของร้านกาแฟ - ที่ที่ลูกค้านั่งพูดคุย ที่ที่เธอทำงาน และตอนนี้ที่ความฝันใหม่กำลังจะเริ่มต้น

เธอวางกาแฟร้อนๆ สีแก้วบนโต๊ะ พร้อมด้วยขนมปังโฮมเมดและแยมดอกกุหลาบที่เธอทำเอง อิธาน จุน และกฤษณ์นั่งลงด้วยความสนใจ พร้อมด้วยกระดาษ ปากกา และอุปกรณ์ต่างๆ ที่เตรียมมา

"เราจะมีโปรเจกต์ใหม่" คุษเยซอนเปิดเรื่องด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นและมั่นใจ "ฉันเพิ่งกลับมาจากปารีส มีโอกาสมากมายรออยู่ แต่ก่อนที่จะก้าวไปสู่ระดับโลก ฉันคิดว่าเราต้องทำให้ฐานของเราแข็งแกร่งก่อน ฉันอยากให้เราเปิด Pop-up Café - ร้านกาแฟชั่วคราวที่จะเปลี่ยนไปตามฤดูกาลและดอกไม้ที่บาน"

"Pop-up?" จูณถามด้วยความสงสัย เธอเอนตัวไปข้างหน้า
ดวงตาเป็นประกายด้วยความสนใจ "หมายถึงร้านที่เปิดแค่ช่วง
ระยะเวลาหนึ่งแล้วก็ปิดไปเลยหรือคะ?"

"ใช่แล้ว" อีธานเสริมก่อนที่จะคุยเธอจะตอบ "เป็นแนวคิดที่
ทันสมัยมากในตอนนี้ ร้านกาแฟที่เปิดตามฤดูกาล เปลี่ยนเมนู
ตามดอกไม้ที่บ้านในแต่ละช่วงเวลา มันสร้างความตื่นเต้นให้กับ
ลูกค้าเพราะพวกเขารู้ว่าถ้าพลาดฤดูกาลนี้ไป ก็ต้องรออีกหนึ่งปี
กว่าจะได้ลิ้มลองอีกครั้ง"

กฤษณ์ซึ่งเป็นหนุ่มนักการตลาดดิจิทัลที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ลุกขึ้น
แล้วรีบวาดแผนภาพลงบนไวท์บอร์ดที่เขาติดตั้งไว้ที่มุมร้านโดย
ไม่รอช้า เขาเขียนคำว่า "POP-UP CAFÉ" ไว้ตรงกลาง แล้ว
วาดเส้นเชื่อมต่อไปยังหัวข้อต่างๆ ด้วยความเร็วและความ
กระตือรือร้น

"ฟังนะครับ ถ้าเราทำ Pop-up Café ในแต่ละฤดูกาล เรา
สามารถทำคอนเทนต์วิดีโอสั้นลงโซเชียลมีเดียทุกวัน คนจะรอ
คอยว่าฤดูกาลหน้าจะมีอะไรใหม่ๆ" กฤษณ์พูดด้วยความตื่นเต้น
จนน้ำลายกระเด็น "ผมจะถ่ายทุกขั้นตอน ตั้งแต่การปลูกดอกไม้

ในส่วนหลังบ้าน ไปจนถึงการเก็บเกี่ยว การแปรรูป และการ
เสิร์ฟอาหารให้ลูกค้า แต่ละขั้นตอนคือคอนเทนต์ที่ทรงพลัง
ทั้งนั้น!"

เขาหยิบกล้องขึ้นมาถ่ายรูปทีมทั้งหมดทันที โดยไม่รอให้ใคร
เตรียมตัว "ภาพนี้จะลงชื่อว่า 'Blossom Café กำลังจะเปลี่ยน
โลก!'"

ทุกคนหัวเราะเมื่อกล้องกดชัตเตอร์ แต่ในใจของคุษเยซอน
รู้สึกอบอุ่นและซาบซึ้ง เธอมีเพื่อนร่วมทางแล้ว - คนที่ไม่
เพียงแต่ทำงานเพื่อเงินเดือน แต่เชื่อในความฝันของเธอและ
พร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้มันเป็นจริง

"เอาล่ะ ทัศนคติใจเย็นๆ ก่อน" คุษเยซอนพูดพลางยกมือขึ้น "เรา
ยังต้องวางแผนกันอีกเยอะ มากุยกันเป็นขั้นเป็นตอนดีกว่า"

อิรานหยิบโน้ตบุ๊กของเขาออกมาและเปิดแผ่นใหม่ "งั้นเรามา
เริ่มกันที่แนวคิดหลักก่อน ผมคิดว่าเราควรเริ่มด้วยฤดูหนาว
เพราะตอนนี้เดือนพฤศจิกายนแล้ว ดอกไม้ที่บ้านในฤดูหนาวมี
อะไรบ้าง?"

"มีดอกเบญจมาศ ดอกคาโมมายล์ และกุหลาบขาวพันธุ์ที่ทนหนาวได้ค่ะ" คุณเยซอนตอบทันที "เราโชคดีที่ประเทศไทยมีอากาศไม่หนาวจัด แต่ก็ยังมีฤดูหนาวที่ดอกไม้บางชนิดผลิดอกได้ดี เราสามารถใช้ดอกเบญจมาศเป็นริมหักได้ เพราะมันมีสีแสนสวยงามและกลิ่นหอมเป็นเอกลักษณ์"

จนรีบหยิบสมุดสเก็ตช์ของเธอออกมาและเริ่มร่างภาพอย่างรวดเร็ว "หนูว่าถ้าเป็นฤดูหนาว เราควรตกแต่งร้านด้วยโพนสีขาวและเงิน เหมือนหิมะตก แล้วก็มียอดอกเบญจมาศสีเหลือง สีม่วง และสีขาววางประดับทั่วร้าน หนูคิดว่าเราสามารถทำพวงหรีดดอกไม้แห้งติดผนังได้ด้วย"

"เยี่ยมมากจน" คุณเยซอนยิ้มด้วยความประทับใจ "ฉันเห็นภาพที่เธอวาดอยู่ในหัวแล้ว มันสวยงาม"

กฤษณ์ยกมือขึ้นอย่างตื่นเต้น "แล้วเมนูสำหรับฤดูหนาวล่ะครับ? เราควรมีเครื่องดื่มร้อนๆ สักสองสามอย่างใช่ไหม? ชาดอกเบญจมาศร้อนกับน้ำผึ้ง ฟังดูอบอุ่นดี!"

"เพิ่มช็อกโกแลตร้อนรสกุหลาบขาวด้วยก็ดี" อีธานเสริม "หรือ

ลาเต้ลาเวนเดอร์ที่นมฟองขึ้นกับกลีบดอกไม้แห้ง"

คุชเยซอนพยักหน้าอย่างพอใจ "ถูกต้องทุกคน ฉันได้สูตรชาดอกไม้ใหม่ๆ มากมายจากคุณตาโทชิโอะ เราสามารถนำมาปรับใช้และพัฒนาเป็นเมนูของเราได้ แต่นอกเหนือจากเครื่องดื่ม ฉันคิดว่าเราควรมีอาหารด้วย - ขนมอบและของว่างที่ใช้ดอกไม้เป็นส่วนประกอบหลัก เช่น คุกกี้ดอกลาเวนเดอร์ มัฟฟินกลีบกุหลาบ หรือพายฟักทองโรยด้วยดอกคาโมมายล์"

"ว้าว" จุนอูทาน "ฟังดูดีมากเลยนะ หนูอยากชิมทุกอย่าง!"

"แล้วเรามีเวลานานเท่าไรในการเตรียมตัวสำหรับ Pop-up แรก?" อีธานถาม ขณะที่เขาจดบันทึกทุกอย่างลงในคอมพิวเตอร์ของเขา

"ฉันคิดว่าสองเดือนน่าจะพอ" คุชเยซอนตอบ "เราจะเปิด Pop-up ฤดูหนาวในช่วงกลางเดือนมกราคม และจะเปิดเป็นเวลาสี่สัปดาห์ จากนั้นเราจะปิดร้านไปหนึ่งสัปดาห์เพื่อเตรียมตัวสำหรับฤดูใบไม้ผลิ"

กฤษณ์รีบหยิบเลืบทือปของเขาขึ้นมาและเริ่มพิมพ์แผนการ
 ตลาดอย่างรวดเร็ว "ผมจะสร้างแคมเปญโซเชียลมีเดียโดยเริ่ม
 จากตอนนี้เลยครับ - การนับถอยหลังสู่ Pop-up ฤดูหนาว ผม
 จะถ่ายวิดีโอทีเซอร์สั้นๆ เกี่ยวกับการเตรียมงาน เริ่มจากการ
 ปลูกดอกไม้ในสวน การทดลองสูตรอาหาร การตกแต่งร้าน และ
 อื่นๆ อีกมากมาย แฮชแท็กที่ใช้คือ
#BlossomWinterPopUp และ **#ดอกไม้ฤดูหนาวครับ**"

"โซเชียลมีเดียสำคัญมากในตอนนี้" คุษะซอนเห็นด้วย "แต่อย่า
 ลืมว่าคุณภาพของอาหารคือสิ่งสำคัญที่สุด เราต้องทำให้แน่ใจว่า
 ทุกจานและทุกแก้วที่เราส่งให้ลูกค้ามีรสชาติที่ยอดเยียมและ
 สวยงาม ฉันจะใช้เวลาหลายสัปดาห์ข้างหน้าในการทดลองและ
 พัฒนาสูตรอาหารให้สมบูรณ์แบบ"

"หนูช่วยพี่คุชทดลองสูตรขนมได้ไหมคะ?" จุนถามด้วยดวงตา
 เป็นประกาย "หนูอยากเรียนรู้วิธีการใช้ดอกไม้ในขนมอบ
 จริงๆ"

"ได้สิ" คุษะซอนตอบด้วยความอบอุ่น "เราจะทำด้วยกัน ฉันจะ
 สอนเธอทุกอย่างที่ฉันรู้ และเธอจะได้ทดลองความคิด

สร้างสรรค์ของเธอเองด้วย"

อีธานวางปากกาและมองทุกคนด้วยรอยยิ้ม "ผมว่ามันเยี่ยมมากที่เรามีทีมที่หลากหลายขนาดนี้ - คุณมีวิสัยทัศน์ จูนมีสายตาทางศิลปะ คุณยงมีความสามารถด้านการตลาด ผมช่วยเรื่องการจัดการและการเงิน ทุกคนมีส่วนสำคัญ"

"ใช่!" คุณยงกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ "เราคือทีมที่สมบูรณ์แบบ! เราเหมือนดอกไม้ในสวนเดียวกัน - แต่ละคนมีสีกลิ่นและกลิ่นหอมที่แตกต่างกัน แต่เมื่ออยู่ด้วยกัน เราสร้างความงามที่ยิ่งใหญ่!"

คุณเยซอนหัวเราะกับคำเปรียบเทียบที่แปลกใหม่ของคุณยง แต่ในใจเธอรู้สึกซาบซึ้งกับสิ่งที่เขาพูด เธอมองไปรอบๆ ที่เพื่อนร่วมทีมของเธอ - แต่ละคนมีความสามารถและบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์ แต่พวกเขาเชื่อในสิ่งเดียวกัน และนั่นคือสิ่งที่ทำให้การทำงานร่วมกันเป็นไปอย่างราบรื่นและมีความสุข

"เอาล่ะ มาวางแผนกันให้เป็นขั้นเป็นตอน" คุณเยซอนพูดพลางหยิบกระดานไวท์บอร์ดที่อยู่ด้านหลังร้านมาเขียน "ขั้นตอนแรก

- การพัฒนาสูตรอาหารและเครื่องดื่ม เราจะใช้เวลาสองสัปดาห์ในการทดลองและปรับแต่งทุกสูตรให้สมบูรณ์แบบ หลังจากนั้นเราจะทดลองทำเมนูทั้งหมดพร้อมกันและเชิญคนในครอบครัวและเพื่อนๆ มาชิมเพื่อให้ข้อเสนอแนะ"

เธอเขียนต่อ "ขั้นตอนที่สอง - การตกแต่งร้าน จนจะเป็นหัวหน้าโปรเจกต์นี้ เธอจะออกแบบและจัดหาวัสดุตกแต่งทั้งหมด โดยมีฉันและอิธานช่วยเหลือ ขั้นตอนที่สาม - การตลาดและประชาสัมพันธ์ ภายนอกจะรับผิดชอบด้านนี้ทั้งหมด เริ่มตั้งแต่การสร้างเนื้อหา การโพสต์บนโซเชียลมีเดีย และการติดต่อสื่อมวลชนท้องถิ่น ขั้นตอนสุดท้าย - การดำเนินงานจริง เราจะเปิด Pop-up Café เป็นเวลาสี่สัปดาห์ และประเมินผลหลังจากปิดร้าน เพื่อนำไปปรับปรุงสำหรับฤดูกาลหน้า"

"ฟังดูน่าตื่นเต้นมาก!" จนปรบมืออย่างมีความสุข "หนูเริ่มต้นได้แล้ว!"

"มีอะไรที่ผมต้องเตรียมตัวบ้างไหมครับนอกจากเรื่องการจัดการ?" อิธานถาม

"คุณช่วยดูแลเรื่องงบประมาณและการจัดหาวัตถุดิบได้ไหม?"

กุซเยซอนตอบ "ฉันต้องการให้เราจัดหาดอกไม้คุณภาพดีที่สุดในราคาที่สมเหตุสมผล ฉันมีผู้ผลิตดอกไม้ในท้องถิ่นหลายรายที่ฉันรู้จัก เราสามารถติดต่อพวกเขาเพื่อขอซื้อเป็นจำนวนมากได้"

"ได้ครับ ผมจะทำรายการผู้ผลิตและเปรียบเทียบราคาให้ภายในสองสามวัน" อีฮานตอบพร้อมกับจดบันทึก

กฤษณียกมือขึ้น "แล้วไอเดียเกี่ยวกับคอลเลกชันสินค้าล่ะครับ? ฉันคิดว่าเราควรมีสินค้าแบรนด์ของเราเอง เช่น ถ้วยชาเซรามิก พิมพ์ลายดอกไม้, ชุดชาดอกไม้แห้งใส่กล่องสวยงาม, หรือผ้ากันเปื้อนที่มีโลโก้ Blossom Café คนจะได้ซื้อกลับบ้านและจดจำเราได้นานๆ"

"ไอเดียดีมาก!" กุซเยซอนอุทาน "ถึงแม้ว่ามันอาจจะไม่เกิดขึ้นใน Pop-up ฤดูหนาวนี้ แต่เราสามารถเริ่มวางแผนสำหรับฤดูกาลถัดไปได้ เราไม่ต้องรีบร้อน เราค่อยๆ สร้างแบรนด์ของเราไปที่ละก้าว"

การประชุมดำเนินไปอีกเกือบสองชั่วโมง ด้วยการแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็น การถกเถียงอย่างสร้างสรรค์ และการหัวเราะเป็น
ระยะๆ ทีมงานของคุษเยซอนไม่ใช่แค่เพื่อนร่วมงานอีกต่อไป -
พวกเขากลายเป็นครอบครัวที่ไม่ใช่血缘แต่ผูกพันด้วยความ
ฝันเดียวกัน

เมื่อการประชุมใกล้จะจบลง คุษเยซอนมองออกไปทางหน้าต่าง
เห็นแสงแดดยามบ่ายที่ส่องสลับกับเงาใบไม้บนถนนหนทาง เธอ
รู้สึกถึงความอบอุ่นในหัวใจที่แตกต่างจากความอบอุ่นที่เธอรู้สึก
ในปารีส นี่คือการอบอุ่นของการเป็นเจ้าของ - ของการมีคน
เข้าใจและสนับสนุนเธอโดยไม่มีเงื่อนไข

"ขอบคุณทุกคนที่มาร่วมประชุมวันนี้" เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่
เต็มไปด้วยอารมณ์ "ฉันรู้สึกขอบคุณมากที่ได้มีพวกคุณอยู่ใน
ชีวิตของฉัน Blossom Café เคยเป็นแคร์ร้านเล็กๆ ของคนๆ
เดียว แต่ตอนนี้มันกลายเป็นความฝันของพวกเราทุกคน ฉัน
สัญญาว่าฉันจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้ความฝันนี้เป็นจริง"

จนรับลูกขึ้นมากอดคุษเยซอนอย่างอบอุ่น "พี่คุษเป็นเจ้านายที่ดี
ที่สุดที่หนูเคยมีค่ะ หนูภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของทีมนี้"

"ใช่ครับ" อีธานพูดเสริม "ผมอยู่กับ Blossom Café มาตั้งแต่แรก และผมเห็นว่ามันเติบโตขึ้นแค่ไหน ผมตื่นเต้นมากกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น"

กฤษฎ์หยิบกล้องขึ้นมาอีกครั้ง "ฉันขอถ่ายรูปรวมอีกครั้งสำหรับวันนี้ดีกว่าครับ ภาพนี้จะลงเป็นภาพโปรโมตของ Pop-up ฤดูหนาว!"

ทุกคนยืนเรียงกันหน้าร้าน กฤษฎ์ตั้งเวลากล้องแล้วรีบวิ่งมารวมวง กล้องส่งเสียงคลิก capturing รอยยิ้มที่สดใสและความหวังในดวงตาของทุกคน

หลังจากที่ทีมงานแยกย้ายกันไป คุซเยซอนยืนอยู่คนเดียวหน้าร้านกาแฟเล็กๆ ของเธอ มองแผ่นป้ายชื่อ "Blossom Café" ที่เธอทำด้วยมือเมื่อห้าปีที่แล้ว ตอนนั้นป้ายยังใหม่และสวยงาม แต่ตอนนี้มีรอยสนิมและสีซีดจางไปตามกาลเวลา แต่มันคือสัญลักษณ์ของความพยายามและความรักที่เธอมีต่อสถานที่แห่งนี้

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและเปิดข้อความที่ลือสนส่งมาเมื่อ

สองวันก่อน - ข้อความที่เธอยังไม่ได้ตอบ "ผมอยากเห็นคุณอีกครั้ง" เป็นประโยคที่วนเวียนอยู่ในหัวของเธอตลอดเวลา

เธอกดแชทกับลิออนและพิมพ์ข้อความ: "ฉันคิดเกี่ยวกับข้อเสนอของคุณแล้ว และฉันก็มีโปรเจกต์ใหม่ของตัวเองที่ฉันอยากจะแชร์กับคุณ เร็วๆ นี่ฉันจะส่งข่าวดีให้คุณฟัง"

เธอกดส่งแล้วยิ้มให้กับตัวเอง เธอไม่ได้ตัดสินใจว่าเธอจะตอบรับหรือปฏิเสธโอกาสที่จะไปลอนดอน แต่เธอรู้ว่าสำหรับตอนนี้ จุดที่เธอควรอยู่คือที่นี่ - กับทีมงานของเธอ กับรากเหง้าของเธอ และกับความฝันที่กำลังเริ่มต้นเบ่งบาน

เธอเดินกลับเข้าไปในร้านและเริ่มเก็บโต๊ะที่ใช้ประชุม เมื่อเก็บเอกสารเสร็จ เธอพบสมุดบันทึกของคุณตาโทชิโอะที่วางอยู่บนโต๊ะ เธอเปิดไปยังหน้าสุดท้ายที่คุณตาเขียนด้วยลายมือที่สวยงาม:

"ดอกไม้ที่งดงามที่สุดคือดอกไม้ที่เติบโตจากเมล็ดพันธุ์ที่ถูกหว่านด้วยความรักและแบ่งปันกับผู้อื่น จงปลูกฝังความรักของคุณในหัวใจของคนรอบข้าง แล้วมันจะเติบโตเป็นสวนที่ไม่มีวัน

สิ้นสุด"

คุณเยซอนอ่านข้อความนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก น้ำตาเอ่อล้นในดวงตาของเธออีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นน้ำตาแห่งความสุขและความหวัง เธอรู้ว่าถึงแม้เส้นทางข้างหน้าจะไม่ราบรื่น แต่เธอจะมีเพื่อนร่วมทางที่จะเดินไปด้วยกัน

เธอปิดสมุดบันทึกและวางไว้นิ่งอย่างระมัดระวัง จากนั้นเธอก็หยิบผ้ากันเปื้อนขึ้นมาและเริ่มเตรียมวัตถุดิบสำหรับการทดลองสูตรใหม่ในบាយวันนี้ - ชาดอกเบญจมาศผสมน้ำผึ้งของญี่ปุ่นที่คุณตาโทชิโอะสอนให้เธอทำ

กลิ่นหอมของดอกเบญจมาศค่อยๆ ฝุ้งกระจายไปทั่วร้านกาแฟผสมผสานกับกลิ่นของกาแฟและขนมอบที่อบอยู่ในเตาอบ ช่างนอกถนนหนทางเริ่มมีผู้คนเดินผ่านไปมา เสียงหัวเราะของเด็กๆ ดังมาจากสวนสาธารณะข้างๆ

คุณเยซอนหยุดทำงานชั่วคราวและมองออกไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้าสีครามของประเทศไทยกว้างใหญ่และสดใสราวกับอนาคตที่รออยู่ข้างหน้า เธอรู้สึกถึงพลังและความตื่นเต้นที่เธอ

ไม่เคยรู้สึกมาก่อน มันเป็นความรู้สึกของการเป็นส่วนหนึ่งของ
สิ่งที่ใหญ่กว่า - ของการเป็นฟันเฟืองในจักรวาลที่ดอกไม้
เชื่อมโยงมนุษย์กับธรรมชาติ และเธอกำลังเป็นส่วนหนึ่งของบท
สนทนาที่ไม่มีวันสิ้นสุดนั้น

ในใจของเธอ เธอรู้ว่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น และเธอก็
พร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ากับมัน - ไม่ใช่เพียงลำพัง แต่พร้อม
ด้วยทีมงานที่แสนวิเศษของเธอ

